

Не кожному у житті щастить здобути дві професії та ще й улюблені. Іванові Козаку, мешканцю селища Королево, що на Закарпатті, пощастило у цьому – впродовж 21 року він працює водієм будівельного управління №5 і, окрім того, є позаштатним кореспондентом газет “Новини Виноградівщини”, “Новини Закарпаття”, “Відомості міліції”, “Львівський залізничник”. Інтерес до життя, до всього, що відбувається на залізниці, у Закарпатському

цї Хуст зустрів вже нині покійного виконроба Ужгородської дистанції цивільних споруд (тепер БУ-5) Василя Павловича Волошина, який запропонував Івану Козаку посаду водія у дистанції.

– Я не роздумував довго, поміркував собі, що вставати щодня о 3-й, щоб добратися до Хуста на роботу, є не так зручно, як, наприклад, вставати о сьомій і встигати на роботу на восьму ранку. Отак доля скерувала мене в будівельне управління №5, де працюю до нині, – розповідає про свій вибір професії Іван Іванович. – Я добре розумію, що свою долю не обминеш, тому прийняв усе, що вона мені подарувала, і я вдячний їй за це. Спочатку було важко, робота роз’їзна – їздив по всій області і не тільки. Згодом звик, як кажуть, втягнувся, і ніколи вже про це не пошкодував. Життя ще

щоб записати практично сформований у голіві текст журналістського матеріалу. Івану Івановичу подобається розповідати читачам про непрості людські долі. Особливо багато він писав про колишніх афганців, яким випали тяжкі випробування долі.

Іван Іванович працьовитий чоловік. Упродовж 17 років він проводить свою відпустку на заробітках. За цей час побував у Росії, в різних куточках України, протягом семи попередніх років працює в Угорщині. Цього літа, наприклад, на заробітках збирав огірки. Щирий інтерес до людей завжди виводив його на цікавих співрозмовників та на неповторні сюжети про людські долі, які незмінно мають попит у читачів. Отаким матеріалів за всі роки в Івана Козака назбирається до тисячі. Іван Іванович активно дописує до “Львівського

вдачі, знає багато анекдотів на різну тематику. Власне весела і легка вдача допомагає йому легко сходитися з людьми, бути гарним співрозмовником. Коли з родиною відпочиває у пансіонаті “Галичина”, що в Лазурному, завжди відвідує селищну раду Лазурного, спілкується з депутатами, знайомиться з мешканцями селища, цікавиться місцевими проблемами та шляхами їхнього вирішення. Довідавшись про щось цікаве чи повчальне, намагається зреалізувати це в Королево.

Дружина і діти у всіх справах підтримують Івана Івановича, пишуться ним, адже його поважають і залізничники, і журналісти. Його пильне око завжди помітить необачність, байдужість, безвідповідальність людей і в роботі, і у повсякденному житті.

Іван Іванович збудував для своєї сім’ї бу-

ДВІ ПРОФЕСІЇ ІВАНА КОЗАКА

спонукало навчитися ремонтувати автомобілі. Тепер розуміюся на всіх тонкощах і ходової, і двигуна, завдяки цьому без проблем ремонтую власну машину. Робота водія давала мені можливість бачити багато цікавого. Це все згодом знадобилося в житті.

Крім основної роботи, Іван Козак співпрацює з різними періодичними виданнями – готує цікаві матеріали на різну тематику.

Чому почав дописувати до газети? Іван Іванович до преси звик із дитинства, батьки завжди передплачували багато журналів і газет. Батько Івана дописував до газет, син бачив батькове прізвище на газетних шпальтах, і, мабуть, любов до журналістики передалася згодом і сину. Іван Козак пам’ятає свій перший допис до районної газети “Новини Виноградівщини” про рідне мальовниче селище Королево. Було це 14 років тому. Відтоді і почалося його захоплення журналістикою, яке поступово стало ще однією його професією. А згодом розпочалася співпраця з обласними газетами “Відомості міліції”, “Новини Закарпаття”, галузевою газетою “Львівський залізничник” та іншими. За опубліковані статті позаштатний кореспондент Іван Козак від генерала міліції отримав три грамоти. Загалом за трудову діяльність на залізниці, журналістську і депутатську роботу Іван Козак має із 50 грамот та три медалі.

Перебуваючи у відрядженнях, водій Іван Козак мав можливість збирати цікаву інформацію для написання нових матеріалів із власної ініціативи та на замовлення редакцій. Поки повертався додому, усе ретельно обдумував і тоді вже сідав над аркушем паперу,

залізничника”. Життя та щоденний побут залізничників і їхніх родин йому добре відомі ще й як депутату Королівської селищної ради. Чотири рази поспіль він має найвищу довіру від своїх односельчан-залізничників і щоразу докладає зусиль, щоб виправдати цю довіру.

Депутат Іван Козак часто організовує для дітей селища різноманітні конкурси із солодощами та подарунками. Буває так, що влада не може вишукати кошти для дітей, і тоді він проводить ці заходи за власні кошти. “Коли бачу щасливі дитячі обличчя, почуваюся найщасливішим чоловіком”, – говорить Іван Іванович.

У селищі далеко не кожна корисна справа потребує серйозних грошей. Буває так, що вистачає для виконання суспільно-корисної праці бажання і рук. Іван Козак уміє організувати на таку справу людей. Багато його односельчан свого часу мріяли, щоб Королево було зеленим і затишним. П’ять років тому зібралися разом із односельцями і висадили в селищі чимало дерев різних порід, тепер щороку із дітьми постійно досаджують, і нині в Королево уже близько тисячі висаджених за минулі роки дерев.

Як усе встигнути? Це питання, мабуть, хвилює не одну активну, небайдужу до всього, що відбувається у світі, людину. На запитання: “А коли ж Ви відпочиваєте”, – в Івана Козака є два варіанти відповіді. Перший: “Коли втомлюся”, другий: “Відпочиваю поміж роботою...” Якщо любиш свою професію, свою роботу, свої громадські обов’язки, то все у житті встигається без особливої напруги, навіть є час для жартів.

Іван Іванович – людина весела і легкої

динок, сімнадцять років тому заклав фруктовий сад, разом із дружиною виховують двох дітей. Найбільше здивування в інших викликає закладений ним ліс позаду домівки. На площі в один гектар клином на 200-метровій ділянці землі Іван Козак висадив берізки, дуби, сосни та інші дерева. Тепер господарю та його гостям, які люблять приїжджати до них, аби назбирати грибів, не потрібно їхати далеко в гори, а достатньо лише взяти в руки кошик і через сад пройти до родинного лісу, де можна насолоджуватися прохолодою і збиранням навіть білоголових.

Коли настає весна, на клумбах перед обійстям Козаків почергово з’являються ранні підсніжники, первоцвіти, потім тюльпани з нарцисами, а все літо до пізньої осені – троянди та багато інших квітів. Кожна пора року на городі Івана Козака має своє квіткове відображення.

– Це заслуга моєї дружини Анни, вона дуже любить квіти і дбає, щоб наші очі милували різні види квітів, – говорить Іван Козак. – Дружині у цьому допомагаю, підтримую її таке красиве захоплення. Наша родина дружна, дай Боже, щоб так було завжди.

Сьогодні, 27 липня, Іван Козак святкує свій перший 50-річний ювілей. І, як він каже, не вірить, що прожив уже півстотні літ, бо почувується молодим парубком, повним сил, енергії та любові.

Многая і благага літ Вам, пане Господарю! Нехай цей перший ювілей стане Вам стимулом для подальших досягнень і успіхів у двох Ваших улюблених професіях.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА

краї не дає лежати на дивані, спонукає шукати, довідуватися, спілкуватися з цікавими людьми. Іван Іванович також – депутат Королівської селищної ради чотирьох скликань.

У Королево, мабуть, важко знайти родину, в якій не було б залізничників. Дід Івана Козака жив у Львові і теж працював на Львівській залізниці, залізничниками є його дядько і троє троюрідних братів. Іван Іванович до 1991 року працював заступником голови колгоспу в Королево. Коли ж колгоспи почали розпадатися, потрібно було думати самому про майбутнє місце праці. Іван Козак за порадою свого товариша вивчився на водія, розуміючи, що ця професія є завжди потрібною. Селище Королево – залізничне, тож іншого місця, як на залізниці, й годі було шукати. Тільки-но влаштувався у Хустську дистанцію колії змінним колійним майстром, як на стан-

ПРИВІТАННЯ

Рада ветеранів війни та праці Львівської дирекції залізничних перевезень вітає з ювілеєм ветеранів праці дирекції

із 80-річчям!

Івана Стефановича ГУКА

із 70-річчям!

Галину Василівну МАМЧУР

Віру Василівну ПИРІГ

Марію Павлівну КАРАНЬКО

Ярослава Васильовича ТЕРЛЕЦЬКОГО

Любов Олексіївну ВОЛЬСЬКУ

із 60-річчям!

Євгенію Михайлівну МЕДЮХ

Мирославу Антонівну ПЕТРОВУ

Уляну Іванівну МОСКАЛЬ

Ганну Олексіївну ПІВТОРАНИС

Любомиру Степанівну КРУК

Марію Йосифівну КОЦОВСЬКУ

Марію Миронівну ГОНЕВИЧ

із 50-річчям!

Галину Михайлівну МАСНУ

*Хай здоров’я, радість і достаток
Сиплються, немов вишневі цвіт,
Хай малює доля з буднів свято
І дарує Вам багато літ!*

Рада ветеранів війни та праці пасажирського вагонного депо

Львів вітає ветеранів підприємства

із 90-річчям!

Ольгу Максимівну ПРОЦИК

із 80-річчям!

Галину Іллівну ГАВУР

Людмилу Василівну ДУБЯГУ

Марію Миколаївну МАМЧУР

із 70-річчям!

Лідію Олександрівну КОРОЛЬЧУК

Ганну Василівну КУДЛУ

Івана Матвійовича ШУРМАНЕВИЧА

Марію Миколаївну ІВАНСЬКУ

із 60-річчям!

Марію Михайлівну ВАНЬО

Любов Миколаївну ГЕРИК

Ольгу Гнатівну ЗАДОРЖНУ

Анастасію Іванівну СТАРОСЕЛЕЦЬ

Софію Іванівну КАРПЯК

*Нехай сьогодні кожне привітання
У серці Вашому залишить добрий слід,
Прийміть від нас ці щирі побажання
Щастя безмежного на многая літ!*

Рада ветеранів Рівненської дирекції залізничних перевезень вітає з ювілеєм ветеранів дирекції

із 80-річчям!

Петра Онуфрійовича ЗИМУ

із 70-річчям!

Олену Григорівну КРЕПЧУК

із 60-річчям!

Людмилу Федорівну КУРЕПУ

Любов Левківну КУЛИШИН

Ніну Іванівну РОЖКОВУ

*Хай роки ідуть, а Ви не старієте,
Хай дні пропливають, а Ви не світите!
Бажаєм прожити у силі й здоров’ї
Ще многі літа щасливої долі!*

